

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce F. Ž., proti žalované České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.7.2012, č.j. „X“,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 25.7.2012, č. j. „X“, a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22.5.2012, č.j. „X“, **s e** pro vady řízení **z r u š u j í a v ě c s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalobci **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25.7.2012, č.j. „X“, žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 22.5.2012, č.j. 411 101 062, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Žalobce podal proti rozhodnutí žalované včasnou žalobu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení s odůvodněním, že mu nebyla při výpočtu starobního důchodu započtena doba pojištění od 1.9.1955 do 31.10.1960 a od 1.10.1962 do 27.12.1962,

kdy pracoval v JZD Mír Hrochův Týnec. ČSSZ opakovaně zaslal prohlášení dvou svědků o tom, že v uvedené době byl zaměstnán u daného zaměstnavatele, konkrétně účetní, paní Kubátové, a mechanizátora, pana Petružálka, resp. pana Hrubého, traktoristy, a pana Čermáka, kočího, ovšem ČSSZ předmětnou dobu pro výpočet důchodu neuznala. Z OSSZ Chrudim žalobce získal i seznam odeslaných evidenčních listů důchodového zabezpečení, na kterém byl uveden, ovšem právě jeho evidenční list se někde ztratil. Celý život fyzicky pracoval, v letech 1955 až 1958 jako kočí, poté, až do odchodu do důchodu v roce 1999, jako traktorista. Pokoušel se potvrzení o práci v uvedených obdobích sehnat, a to i v archívech Ministerstva zemědělství, ovšem bez úspěchu. Veškeré doklady se ztratily.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 12.10.2012, kterým navrhla její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedla, že žádost o zvýšení starobního důchodu byla zamítnuta, neboť žalobce dostatečně neprokázal, že v předmětné době podléhal důchodovému pojištění, když tuto skutečnost nelze prokázat čestnými prohlášeními spolupracovníků. Z dokladu o postoupení evidenčních listů o době činnosti v JZD a pracovních odměnách v souvislosti s hromadným přestupem JZD do ČSSS k datu 1.1.1966 vyplývá, že žalobce byl činný v JZD jako družstevník. Pro hodnocení doby jeho pracovní činnosti družstevníka jako doby zaměstnání by musely být splněny zákonné podmínky, které jsou „podrobně uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí“. Rozhodující je rozsah vykonávané činnosti, který nelze čestným prohlášením třetí osoby prokázat.

Na vyjádření žalované reagoval žalobce replikou ze dne 25.10.2012 tak, že chápe, že tehdy platné předpisy vyžadovaly splnění stanovených podmínek, nicméně on nemůže za to, že osoba, která měla předat evidenční listy ČSSZ, tak neučinila. Dále žalobce znovu poukázal na čestná prohlášení čtyř „věrohodných svědků, kteří dobu činnosti v JZD Mír Hrochův Týnec mají zhodnocenou při výpočtu důchodu“, a citoval ust. § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., podle kterého nelze-li dobu pojištění prokázat jinak, lze použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod. Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že „nebudete pouze brát v úvahu právní předpisy, ale vložíte při rozhodování i trochu lidské empatie. Doklady prokazující dobu zaměstnání v JZD Mír jsem se snažil sehnat snad všemi dostupnými prostředky – obepisoval jsem archívy, sháněl, zda-li tuto agendu nepřevzalo jiné JZD. Bohužel bez úspěchu.“

Ze správního spisu žalované soud zjistil následující:

Dne 20.4.2012 požádal žalobce o vydání nového rozhodnutí o starobním důchodu podle § 56 zákona o důchodovém pojištění, v němž bude přihlédnuto k tomu, že byl od 1.9.1955 do 31.10.1960 a od 1.10.1962 do 27.12.1962 zaměstnán v JZD Mír Hrochův Týnec. K žádosti žalobce připojil čestné prohlášení o dobách zaměstnání do 31.12.1995, v němž upřesnil, že v daném období pracoval jako kočí a traktorista, doklad o době zaměstnání nemůže doložit z důvodu ztráty zápočtového listu a výše jeho měsíčního výdělku činila 500,- až 1 200,- Kčs. Součástí čestného prohlášení bylo i čestné prohlášení dvou svědků, Josefa Hrubého a Jana Čermáka, o tom, že údaje uvedené žalobcem odpovídají skutečnosti a že v předmětné době byli zaměstnání též v JZD Mír Hrochův Týnec, a to Josef Hrubý jako traktorista a Jan Čermák do r. 1958 jako soukromý zemědělec a poté jako kočí.

Rozhodnutím ze dne 22.5.2012, č.j. 411 101 062, ČSSZ rozhodla o žalobcově žádosti tak, že ji pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění

zamítla. V odůvodnění svého rozhodnutí ČSSZ ocitovala zmíněné zákonné ustanovení, uvedla, že žalobci bylo v osobním listě důchodového pojištění zaslaném s rozhodnutím o starobním důchodu ze dne 18.11.1999 uznáno celkem 38 let a 308 dní pojištění, a k době, kterou žádal žalobce zohlednit, se vyjádřila takto: „K době pojištění (zaměstnání) od 1.9.1955 do 31.10.1960 a od 1.10.1962 do 27.12.1962 na základě čestného prohlášení nemůže být přihlédnuto, neboť se jedná o činnost v JZD a svědeckým prohlášením nelze prokázat, zda za dobu od 1.9.1955 do 31.10.1960 bylo zapláceno pojistné a zda činnost od 1.10.1962 do 27.12.1962 byla vykonávána v rozsahu zakládajícím účast na nemocenském pojištění.“

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí včasné námitky, v nichž zdůraznil, že v předmětné době v JZD Mír Hrochův Týnec skutečně pracoval a že nemůže za to, že při převodu tohoto JZD na Státní statek Chrudim byly ztraceny doklady. Z tohoto důvodu předložil dodatečně svědecké prohlášení. K námitkám žalobce připojil dopis ze dne 18.5.1966 ONV v Chrudimi, odboru sociálního zabezpečení, s názvem „Evidenční listy o době činnosti v JZD a prac. odměnách, Hromadný přestup JZD Hr. Týnec do ČSSS k 1.1.1966“, adresovaný Státnímu úřadu sociálního zabezpečení v Praze, v němž se uvádí, že „v příloze postupujeme evidenční listy o době činnosti v JZD a prac. odměnách družstevníků v Hrochově Týnci, kteří ku dni 1.1.1966 přešli do ČSSS. Celkem 113 ev.listů podle seznamu, který ponecháváme v naší evidenci.“ Součástí dopisu pak je „Seznam evidenčních listů JZD Mír Hrochův Týnec“, v němž je mimo jiné uvedeno jméno a datum narození žalobce.

Napadeným rozhodnutím žalovaná o námitkách rozhodla tak, že je zamítla a rozhodnutí ČSSZ ze dne 22.5.2012 potvrdila. Žalovaná po shrnutí žalobcových námitek především ocitovala ust. § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 8 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 100/1988, ve znění účinném do 31.12.1995, z nichž vyplývá, že za dobu pojištění se považuje i doba zaměstnání získaná před 1.1.1996 podle tehdy platných předpisů, když zaměstnáním se rozumí i členství v JZD, pokud zakládalo zabezpečení v nemoci, resp. důchodové zabezpečení, pokud se jedná o členství před 1.10.1988. Poté žalovaná shrnula, že: „....ustanovení § 8 odst. 3 cit. zákona podmiňuje hodnocení členství v jednotném zemědělském družstvu jako doby zaměstnání splněním dalších podmínek upravených předpisy důchodového zabezpečení (pojištění). Oproti jiným druhům zaměstnání (např. pracovní poměr) tak samotné prokázání existence členství v jednotném zemědělském družstvu nepostačuje k tomu, aby tato doba mohla být hodnocena jako doba zaměstnání. Česká správa sociálního zabezpečení zamítla účastníkovi řízení žádost o započtení namítané doby nikoliv proto, že by považovala svědky či obsah jejich svědectví za nevěrohodné, ale proto, že svědeckou výpovědí, ani k námitkám přiloženými dokumenty, nelze některé skutečnosti z povahy věci prokázat.“ Následně žalovaná citovala některá zákonná ustanovení různých zákonů z oblasti sociálního pojištění či zabezpečení s tím, že „z výše uvedených ustanovení předpisů důchodového pojištění je patrné, že pro hodnocení doby členství v jednotném zemědělském družstvu jako doby zaměstnání je třeba prokázat více skutečností, než že samotné členství v jednotném zemědělském družstvu existovalo. Z toho důvodu nelze na základě čestných prohlášení namítané doby hodnotit jako doby zaměstnání.“ Poté žalovaná uzavřela, že shledala žalobcovy námitky nedůvodnými, a proto je zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného

správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84 dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl

krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., když je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Řízení ve věcech důchodů je primárně upraveno zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), v otázkách tímto zákonem neupravených se pak podpůrně použije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když podle § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.: „V řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí; zahájení řízení z moci úřední se účastníkům zpravidla neoznamuje,“ a podle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb.: „Není-li v odstavcích 1 až 6 a 9 stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách, na rozhodnutí o námitkách a na přezkumné řízení a obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, správní řád s tím, že § 90 odst. 1 písm. b), § 90 odst. 3 a § 90 odst. 6 věta druhá správního řádu se nepoužijí, a po dobu, po kterou probíhá přezkumné řízení soudní, lhůty uvedené v § 97 odst. 2 a § 100 odst. 2 správního řádu neplynou, a přezkumné řízení ani obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, nelze zahájit, popřípadě v nich pokračovat.“ Tedy i na rozhodnutí vydaná ve věcech důchodového pojištění platí ustanovení správního řádu o náležitostech rozhodnutí (§ 68 a násl. správního řádu) a o základních zásadách činnosti správních orgánů (§§ 2-8 správního řádu).

Podle § 3 správního řádu: „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“

Podle § 68 odst. 3 správního řádu: „V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

Žalobce žádal o přepočítání výše starobního důchodu, přičemž konkrétně označil dobu, kterou chce zohlednit coby dobu pojištění, vysvětlil, z jakého důvodu nemůže tuto dobu doložit evidenčním listem (jeho ztráta), a připojil čestné prohlášení dvou osob, které s ním v danou dobu pracovaly u stejného zaměstnavatele a které stvrdily v tomto prohlášení skutečnosti tvrzené žalobcem jako pravdivé. K námitkám pak připojil průvodní dopis ze dne 18.5.1966 o postoupení evidenčních listů z ONV Chrudim na Státní úřad sociálního zabezpečení v Praze spolu se seznamem jmen osob a jejich dat narození, jejichž evidenční listy byly postoupeny, v němž bylo uvedeno i jeho jméno a datum narození.

Pokud žalobce tvrdil určitou skutečnost (práci v JZD Mír v letech 1955 až 1960 a v roce 1962) a dokládal svá tvrzení listinami, přičemž současně osvětlil, proč nemůže tuto skutečnost doložit evidenčním listem, bylo povinností ČSSZ, resp. žalované se s tímto jeho tvrzením a jím předloženými listinami vypořádat. V rozhodnutí ze dne 22.5.2012 ČSSZ uvedla pouze, že čestným prohlášením nelze prokázat, zda bylo zapláceno pojistné a zda činnost byla vykonávána v rozsahu zakládajícím účast na nemocenském pojištění. V napadeném rozhodnutí pak žalovaná uvedla, že předloženými listinami „nelze některé skutečnosti z povahy věci prokázat“, resp. „nelze na základě čestných prohlášení namítané doby hodnotit jako doby zaměstnání“.

ČSSZ, resp. žalovaná odmítla žalobcem předložené důkazní prostředky, aniž by jimi provedla dokazování, jako nepřijatelné, resp. neschopné prokázat rozhodnou skutečnost a současně se nepokusila tuto skutečnost prokázat jinak, tedy zcela rezignovala na svou povinnost zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí přitom vůbec není zřejmé, proč je třeba prokázat placení pojistného a výkon činnosti v určitém rozsahu, resp. v jakém rozsahu konkrétně, nevyplyvá z něj, zda tyto skutečnosti jsou rozhodné pro započtení žalobcem uplatněné doby coby doby pojištění, resp. proč jsou rozhodné, z jakých právních ustanovení toto vyplývá, v jaké výši by mělo být pojistné zapláceno a jaký by měl být rozsah práce v JZD Mír. Z napadeného rozhodnutí pak nevyplyvá, jaké že vlastně skutečnosti nelze „z povahy věci prokázat“, když citovaná právní ustanovení na tuto otázku nedávají odpověď a nečiní tak ani žalovaná, neboť tato se spokojila právě a pouze jen s citací a s obecným závěrem, že blíže nespecifikované skutečnosti nelze předloženými listinami prokázat, resp. že na základě čestných prohlášení nelze namítané doby hodnotit jako doby zaměstnání. V rozhodnutích tak zcela absentují konkrétní úvahy správního orgánu k žalobcem uplatněným tvrzením, nelze z nich vůbec zjistit, jaké podmínky by musely být splněny pro hodnocení žalobcem uplatněné doby jako doby zaměstnání a z jakých důvodů předkládané listiny k prokázání těchto skutečností nejsou způsobilé. Vzhledem k zásadě vyšetřovací, kdy správní orgán je povinen činit veškeré kroky k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti, pak žalovaná mohla a současně byla povinna pokusit se o zajištění dalších důkazních prostředků k objasnění skutkového stavu – soud např. ze správního spisu vůbec nezjistil, zda se žalovaná sama pokusila dohledat chybějící evidenční list ve svém archivu, ačkoliv v žalobcem předloženém dopise se uvádí, že list byl zaslán do Prahy, stejně tak se žalovaná nepokusila nařídit jednání a předvolat k němu žalobce k účastnickému výslechu, případně osoby uvedené v čestném prohlášení ke svědeckým výpovědím či provést při něm důkaz předloženými listinami. Za situace, kdy listiny předložené žalobcem nasvědčují tomu, že žalobce učinil vše, co bylo v jeho silách, aby práci v JZD Mír v inkriminovaném období prokázal, resp. že odpovědnost za ztrátu evidenčního listu zřejmě dopadá na státní orgány, je postup žalované jen obtížně pochopitelný a rezignace na zjištění skutkového stavu, resp. zcela nedostačující odůvodnění obou správních rozhodnutí, kdy není zřejmé, co vlastně má žalobce doložit, aby byl se svou žádostí úspěšný, neakceptovatelné. Skutečnost, že zákon č. 582/1991 Sb. vymezuje v ust. § 84 a násl., jaké důkazní prostředky lze použít k důkazu a jakými důkazními prostředky mohou být prokázány určité skutečnosti (tzv. předepsaný nebo též povinný důkaz), neznamená, že nemohou být využity i důkazní prostředky ve zmíněném zákoně neuvedené. I zde platí zásada, že „k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy“ (§ 51 odst. 1 věta první správního řádu).

S ohledem na výše uvedené soud shledal napadené rozhodnutí a stejně tak i rozhodnutí ze dne 22.5.2012 nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů, když ani jedno z nich se nevypořádalo s tvrzeními žalobce řádným způsobem. V rozhodnutích zcela chybí konkrétní vyjádření k tomu, jak se správní orgán vypořádal s žalobcovou argumentací, z jakého důvodu se k ní nepřiklonil, resp. jaké skutečnosti by musel žalobce doložit, aby mohl být se svým návrhem úspěšný. Pouhá citace právních předpisů či jen obecné konstatování, že předložené listiny nejsou schopny určité skutečnosti prokázat, konkrétní úvahy a postřehy správního orgánu nenahradí. Správní orgán je povinen vypořádat se s veškerými žalobcovými tvrzeními,

návrhy a podněty zcela konkrétně, aby bylo zřejmé, zda je považuje za důvodné či nikoliv a proč. Stejně tak je povinen správní orgán naložit s důkazními návrhy, když podle judikatury NSS „provedení důkazů navržených účastníky řízení správní orgán může odmítnout v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním a bylo by tak již nadbytečné“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2009, čj. 1As 44/2009-101).

Soud tedy uzavírá, že z rozhodnutí žalované, ani z rozhodnutí ze dne 22.5.2012, nelze zjistit důvody, pro které byl návrh žalobce zamítnut, když obecná citace právních předpisů či konstatování, že nelze předloženými listinami některé skutečnosti prokázat, je zcela nedostačující. ČSSZ, resp. žalovaná se nevypořádala řádně s žalobcovými důkazními návrhy, resp. přezkoumatelným způsobem nezdůvodnila, proč jim nevyhověla, z jakého důvodu tyto nemohou objasnit rozhodné skutečnosti, když především vůbec neozřejmila, jaké že vlastně jsou tyto rozhodné skutečnosti, a tak vlastně znemožnila žalobci adekvátně reagovat. Krajský soud se z tohoto důvodu nemohl věnovat meritornímu posouzení věci, neboť s tím se musí nejprve řádně vypořádat správní orgán. Bude na ČSSZ, resp. na žalované, aby své rozhodnutí lépe odůvodnila, vypořádala se v něm řádně, zcela konkrétně, se všemi žalobcem uplatněnými argumenty a důkazními návrhy.

Soud tedy napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a vzhledem k tomu, že totéž platí i pro rozhodnutí ČSSZ ze dne 22.5.2012, zrušil postupem podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s.ř.s. podle úspěchu ve věci. Úspěšný byl žalobce, kterému náleží náhrada všech nákladů soudního řízení důvodně vynaložených. Z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by žalobce nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, když řízení je osvobozeno od soudního poplatku a žalobce nebyl zastoupen. Soud proto vyslovil, že žalovaná nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalobci se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 6.11.2012

Mgr. Monika Chaloupková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová